

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Lenky Krupíčkové a soudců Davida Hipšra a Tomáše Foltase v právní věci žalobkyně: **Blue Style, a. s.**, se sídlem Jindřišská 873/27, Praha 1, zastoupená Mgr. Michalem Hanzlíkem, advokátem se sídlem Milevská 2094/3, Praha 4, proti žalované: **Česká obchodní inspekce, ústřední inspektorát**, se sídlem Gorazdova 1969/24, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 12. 2023, č. j. 17 A 79/2023-34,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 13. 12. 2023, č. j. 17 A 79/2023-34, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí žalované ze dne 17. 3. 2023, č. j. ČOI 35572/23/O100/Sy/Št, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- III. Žalovaná je **povinna** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 24 456 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce, Mgr. Michala Hanzlíka, advokáta.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 17. 3. 2023, č. j. ČOI 35572/23/O100/Sy/Št, žalovaná zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí ze dne 6. 10. 2022, jímž Inspektorát České obchodní inspekce Středočeský a Hl. m. Prahy (dále též „prvostupňový orgán“ nebo „správní orgán 1. stupně“) uznal žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku podle § 15 odst. 1 písm. a) zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (dále též „kontrolní řád“). Žalobkyně se měla přestupku dopustit tím, že neposkytla prvostupňovému orgánu jako kontrolnímu orgánu součinnost spočívající v předložení dokumentu – nabídky zájezdu, na jehož základě došlo

dne 23. 8. 2021 k uzavření smlouvy o zájezdu č. 01908711, a to opakovaně. Za to byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 25 000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II.

[2] Žalobkyně podala proti výše uvedenému rozhodnutí žalobu k Městskému soudu v Praze (dále též „městský soud“), který ji v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl. Uvedl, že spor mezi účastníky řízení spočívá zejména v rozdílném výkladu pojmu *nabídka zájezdu*, který použil prvostupňový orgán ve výzvách k součinnosti. Žalobkyně tento zredukovala pouze na *návrh, na základě kterého byla uzavřena smlouva o zájezdu č. 01908711* ve smyslu § 1731 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále též „o. z.“). *Nabídka zájezdu* je však v oblasti cestovního ruchu zažitý a užívaný pojem, jenž je spojen s nabídkou zájezdu obsahující informace ve smyslu § 9a zákona č. 159/1999 Sb., o některých podmínkách podnikání a o výkonu některých činností v oblasti cestovního ruchu (dále též „zákon o cestovním ruchu“). Vzor smlouvy, který žalobkyně k výzvě předložila, tyto informace neobsahoval a odkazoval na další dokumenty. Nesplňoval tak zákonné požadavky na *nabídku zájezdu* ve smyslu § 2524 o. z. ve spojení s § 9a zákona o cestovním ruchu. Žalobkyně v žalobě sice popsala kontraktační proces s tím, že vzor smlouvy představoval konkrétní nabídku, netvrdila však, že vzor smlouvy sám o sobě splňoval zákonné požadavky na nabídku zájezdu. Městský soud dodal, že prvostupňový orgán s žalobkyní komunikoval řádně a srozumitelně, neboť i samotný pojem *nabídka zájezdu* není podle soudu neurčitý. Žalobkyni coby podnikatelce v cestovním ruchu musí být jeho obsah znám, respektive jí musí být známy její povinnosti vyplývající z příslušných ustanovení o. z. a zákona o cestovním ruchu. Městský soud neshledal, že by žalobkyně byla zkrácena na svých právech podle § 36 odst. 1 a 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále též „s. ř.“). Nepřisvědčil ani námitce, že nebyla naplněna materiální stránka přestupku. Přitom vzal v potaz, že žalobkyně po většinu správního řízení poskytovala součinnost, nevyhověla však řádné výzvě k předložení *nabídky zájezdu*. To mělo za následek nemožnost pokračovat v kontrole zaměřené na prověření postupu žalobkyně vůči spotřebiteli. Podle městského soudu nedošlo ze strany správního orgánu ani k nepochopení kontraktačního procesu žalobkyně či k nesprávnému definování požadavku. Uložená nízká výše pokuty odpovídající 5 % horní hranice sazby reflektuje právě fakt, že žalobkyně jinak svou povinnost součinnosti plnila, což snížilo závažnost jejího jednání.

III.

[3] Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) v zákonné lhůtě kasační stížnost s odkazem na důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“). Správní orgány a soud se podle ní dopustily technicistního zjednodušení věci a v důsledku toho vydaly nespravedlivá a nezákonná rozhodnutí. Městský soud popsal klíčové skutkové okolnosti zjednodušeně a zkratkovitě. Pominul, že stěžovatelka na obě žádosti prvostupňového orgánu reagovala, vyjádřila se k nim a snažila se uloženým požadavkům plně vyhovět. Městský soud se zaměřil na výklad pojmu *nabídka zájezdu*, avšak text žádostí byl ve skutečnosti širší („*nabídka zájezdu, na jejímž základě došlo dne 23. 8. 2021 k uzavření smlouvy o zájezdu*“). Pouze zaslaný

pokračování

vzor smlouvy přitom obsahoval všechny náležitosti a konkrétní parametry, na jejichž základě mohla být uzavřena konkrétní smlouva o zájezdu. Jeho předložením tak splnila požadavek uvedený v žádostech. Městský soud podle stěžovatelky zaměňuje plnění zákonné informační povinnosti s náležitostmi smlouvy o zájezdu, resp. nabídky. Vzor smlouvy jakožto nabídkový dokument přitom obsahuje všechny podstatné náležitosti podle § 2527 a § 2528 o. z. pro to, aby mohla být platně uzavřena smlouva o zájezdu. Neobstojí závěr soudu, že vzoru smlouvy musela předcházet nabídka zájezdu, neboť konkrétní nabídka s cenou byla vygenerována až na základě parametrů zadaných zákazníkem do webového formuláře. Soud se měl proto zabývat textem výzvy jako celkem ve spojení se skutkovými okolnostmi, nikoliv pouze výkladem pojmu *nabídka zájezdu*. Stěžovatelka nadto nesouhlasí s výkladem tohoto pojmu ze strany městského soudu ani s tím, že se jedná o běžně používaný pojem, jenž je spojen s informacemi podle § 9 zákona o cestovním ruchu. Takový pojem nepoužívá daný zákon ani o. z.

[4] Podle stěžovatelky pochybil městský soud i při posouzení materiální stránky přestupku. Stěžovatelka po celou dobu kontroly poskytovala prvostupňovému orgánu součinnost, a činila tak vše, aby zákonné povinnosti splnila. Neměla v úmyslu zadržet žádné požadované dokumenty. V této souvislosti také připomněla, že mezi základní principy správního práva patří zásady dobré správy, ekonomie řízení a preference smírného odstranění sporů. Prvostupňový orgán se měl tedy nejprve pokusit odstranit rozpory smírným způsobem. Namísto pokračování v komunikaci a objasnění / upřesnění / doplnění požadavku však prvostupňový orgán přistoupil k okamžitému ukončení kontroly a sankci. Navíc nemohla mít absence právě daného dokumentu tak fatální následky pro průběh kontroly.

[5] Pro výše uvedené navrhla stěžovatelka zrušit rozsudek městského soudu a vrátit mu věc k dalšímu řízení.

IV.

[6] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázala na odůvodnění svého rozhodnutí a na své vyjádření k žalobě. Dodala, že z obsahu vzoru smlouvy jednoznačně vyplývá, že se jedná o objednávku spotřebitele vytvořenou na základě nabídky stěžovatelky, která této objednatelce předcházela. Právě informace poskytnuté spotřebiteli před vytvořením objednávky jsou nabídkou zájezdu, která byla po stěžovatelce požadována. Tato byla pro kontrolní orgán podstatná, neboť účelem kontroly bylo mimo jiné prověření splnění informačních povinností podnikatele. Následkem neposkytnutí požadované součinnosti tak nemohl pokračovat v kontrole. Žalovaná navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

V.

[7] Stěžovatelka předložila k vyjádření žalované repliku, v níž se podrobněji věnovala pojmu *nabídka* a jeho odlišení od informací předložených zákazníkovi před vytvořením objednávky. Zdůraznila, že prvostupňový orgán nedostatečně konkretizoval jím použitý pojem *nabídka zájezdu*, respektive nespecifikoval, jaký konkrétní dokument od stěžovatelky přesně požaduje (informace z billboardu, ústní doporučení, informace z jednání na pobočce

atd.). Poukázala na judikaturu k smírnému odstranění rozporu a dodala, že podle databáze žalované jsou za obdobné přestupky běžně ukládány pokuty v řádech jednotek tisíc korun.

VI.

[8] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[9] Kasační stížnost je důvodná.

[10] Podle § 5 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich platí, *že přestupkem je společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin.*

[11] Podle § 15 odst. 1 písm. a) kontrolního řádu *fyzická, právnická nebo podnikající fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že jako kontrolovaná osoba nesplní některou z povinností podle § 10 odst. 2.*

[12] Podle § 10 odst. 2 kontrolního řádu *kontrolovaná osoba je povinna vytvořit podmínky pro výkon kontroly, umožnit kontrolujícímu výkon jeho oprávnění stanovených tímto zákonem a poskytovat k tomu potřebnou součinnost a podat ve lhůtě určené kontrolujícím písemnou zprávu o odstranění nebo prevenci nedostatků zjištěných kontrolou, pokud o to kontrolující požádá.*

[13] Sankční ustanovení kontrolního řádu, tj. § 15 odst. 1 písm. a), chrání podle důvodové zprávy „zájem na zajištění dosažení účelu kontroly, k němuž je třeba mimo jiné zejména poskytování součinnosti kontrolované nebo povinné osoby kontrolujícímu, a dále zájem na zajištění řádného a nerušeného průběhu kontroly“. Jeho cílem je přinutit kontrolovaný subjekt ke spolupráci při kontrole, odmítá-li ji dobrovolně. Jde v zásadě o obdobu pořádkové pokuty s tím rozdílem, že sankce není ukládána za porušení procesní povinnosti, nýbrž povinnosti hmotněprávní, tedy povinnosti vytvořit podmínky pro výkon kontroly a poskytovat při ní potřebnou součinnost (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 7. 2017, č. j. 6 As 83/2017-33, bod 13). Má se tedy typově jednat o situace, kdy daný subjekt ztěžuje či dokonce maří průběh kontroly tím, že neposkytuje potřebnou součinnost (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2021, č. j. 8 As 102/2019-31, č. 4181/2021 Sb. NSS, bod 32).

[14] Ta může nastat v případě, byla-li kontrolovaná osoba v rámci kontroly vyzvána k předložení určitých dokumentů. Kontrolní orgán je oprávněn vyžadovat podklady vztahující se k předmětu kontroly a k činnosti kontrolované osoby podle § 8 písm. c) kontrolního řádu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2022, č. j. 6 As 182/2020-43, bod 52). V takovém případě je kontrolovaná osoba povinna v souladu s § 10 odst. 2 kontrolního řádu dokumenty v požadovaném rozsahu poskytnout, nebo kontrolnímu orgánu sdělit, že požadovanými dokumenty nedisponuje (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2018, č. j. 4 As 92/2018-35, bod 12, a ze dne 20. 11. 2019, č. j. 8 As 300/2018-35, bod 12). Neučiní-li tak, neposkytne potřebnou součinnost podle § 10

pokračování

odst. 2 kontrolního řádu a může se dopustit přestupku podle § 15 odst. 1 písm. a) téhož zákona.

[15] Nejvyšší správní soud k tomu v bodech 55 a 56 rozsudku č. j. 6 As 182/2020-43 vyslovil, že „*povinnost kontrolního orgánu vysvětlit relevanci požadovaných podkladů pro výkon kontroly je dána pouze v rozsahu limitů tohoto oprávnění. Jinými slovy, kontrolní orgán je povinen kontrolované osobě odůvodnit, proč určitý podklad vyžaduje, pouze v tom rozsahu, aby bylo vyjasněno, že podklad se vztahuje k předmětu kontroly nebo k činnosti kontrolované osoby, jak vyžaduje § 8 písm. c) kontrolního řádu, jsou-li o tomto vztahu objektivní pochybnosti. Subjektivní nesouhlas kontrolované osoby nezavdává příležitost požadované podklady neposkytnout a vyhnout se tím zákonné povinnosti součinnosti. Kontrolovaná osoba není oprávněna rozhodovat o tom, které skutečnosti má kontrolní orgán zjišťovat, jaké podklady k tomu vyžadovat nebo rozhodovat o tom, že některý z podkladů vyžadovaných dle § 8 písm. c) kontrolního řádu může být nahrazen podkladem jiným. Kontrolovaná osoba nemůže svou vůlí relevantně modifikovat či nahrazovat kontrolovaným orgánem projevené vrchnostenské oprávnění. Kontrolovaná osoba ani není oprávněna rozhodovat o tom, v který moment je skutkový stav kontrolním orgánem zjištěn pro účely kontroly v dostatečném rozsahu a jaký rozsah podkladů je dostačující. Procesní odpovědnost za zjištění stavu věci v rozsahu nezbytném pro dosažení účelu kontroly a doložení kontrolních zjištění potřebnými podklady ve smyslu § 9 písm. a) kontrolního řádu nese kontrolní orgán a právě za tím účelem mu zákon svěřuje procesní oprávnění.*“

[16] Kromě povinností ukládaných kontrolním řádem kontrolovaným osobám však platí také základní zásady činnosti správních orgánů, a to zejména zásada součinnosti správních orgánů s dotčenými osobami, jež vyplývá z § 4 s. ř. a která je řazena mezi principy dobré správy. Kontrola představuje interaktivní činnost, která z povahy věci a cíle, jehož má být dosaženo (tj. zjištění, zda kontrolovaná osoba plní povinnosti, které jí vyplývají z právních předpisů nebo které jí byly na základě těchto předpisů uloženy), vyžaduje vzájemnou komunikaci a součinnost mezi kontrolním orgánem a kontrolovanou osobou. Požaduje-li kontrolní orgán po kontrolované osobě poskytnutí určité součinnosti (např. předložení dokumentů) a kontrolovaná osoba v dobré víře požadovanou součinnost poskytne, avšak ne zcela dle představ kontrolního orgánu (např. v důsledku mylného výkladu toho, co kontrolní orgán ve skutečnosti požaduje), je na kontrolním orgánu, aby v souladu se zásadou součinnosti dal možnost kontrolované osobě případné pochybnosti nebo nejasnosti odstranit. Pouze na základě vzájemného dialogu je možné dospět k cíli kontroly. Projeví-li kontrolovaná osoba snahu dialog vést, je na kontrolním orgánu, aby v něm pokračoval a nepřistoupil automaticky k trestání kontrolované osoby za domnělé neposkytnutí potřebné součinnosti při kontrole, jestliže mohlo být nedorozumění vyjasněno a potřebná součinnost poskytnuta v požadovaném rozsahu (bod 33 rozsudku č. j. 8 As 102/2019-31).

[17] V souzené věci je stěžovatelce vytýkáno, že neposkytla dostatečnou součinnost spočívající v tom, že správnímu orgánu nezaslala nabídku zájezdu ke smlouvě č. 01908711. V úředním záznamu ze dne 29. 11. 2021 ji správní orgán 1. stupně mezi jinými vyzval k předložení „*veškeré písemné či e-mailové korespondence včetně nabídky zájezdu, na jejichž základě došlo dne 23. 08. 2021 k uzavření Smlouvy o zájezdu č. 01908711 spotřebitele pana M. K.*“ K výzvě stěžovatelka předložila smlouvu o zájezdu, k níž dodala, že smlouva „*byla vytvořena přes internet, prostřednictvím webových stránek www.blue-style.cz, kdy jedním*

*z kroků před vytvořením rezervace je nutnost odsouhlasení Všeobecných smluvních podmínek Blue Style, seznámení se s pojistnými ERV Evropské pojišťovny a informačním dokumentem o pojistném produktu a dále odsouhlasení zpracování osobních údajů. Kontrolou bylo zjištěno, že zákazník dne 22. 08. 2021 zobrazil a seznámil se s návrhem smlouvy o zájezdu č. 01908711.“ Nato správní orgán 1. stupně stěžovatelce adresoval úřední záznam ze dne 12. 1. 2022, ve kterém ji také vyzval, aby mu předložila „nabídku zájezdu, na jejichž základě došlo dne 23. 08. 2021 k uzavření Smlouvy o zájezdu č. 01908711 spotřebitele pana M. K. – do destinace Turecko (Antalya) – Turecká riviéra – Kemer – Hotel Club Boran Mare Beach***** v době 05. 09. 2022 – 14. 09. 2022“. Stěžovatelka na tuto výzvu reagovala zasláním vzoru smlouvy č. 01908711 ke schválení. Správní orgán 1. stupně reagoval vydáním protokolu o kontrole, v němž konstatoval, že stěžovatelka požadovaný dokument na opakovanou výzvu nepředložila a ani se k němu žádným způsobem nevyjádřila, neposkytla proto požadovanou součinnost, čímž se dopustila přestupku.*

[18] K protokolu o kontrole stěžovatelka podala dne 9. 3. 2022 námitky, ve kterých zdůraznila, že zasláný vzor smlouvy je onou požadovanou nabídkou a obsahuje údaje dle § 2524 o. z., jejíž akceptací ze strany zákazníka došlo k uzavření smlouvy. Správní orgán 1. stupně námitky zamítl s tím, že stěžovatelka zaslala vzor smlouvy a „**nikoliv nabídku zájezdu obsahující informace, kterými je cestovní kancelář dle ustanovení § 2524 zákona č. 89/2012 Sb., v návaznosti na ustanovení § 9a zákona č. 159/1999 Sb., o některých podmínkách podnikání a o výkonu některých činností v oblasti cestovního ruchu, v rozhodném znění, povinna před uzavřením smlouvy o zájezdu spotřebitele informovat o hlavních náležitostech služeb cestovního ruchu, mimo jiné o hlavních znacích místa pobytu, o službách zahrnutých v celkové ceně zájezdu, zda cesta či pobyt jsou obecně vhodné pro osoby s omezenou schopností pohybu.**“

[19] V příkazu ze dne 7. 6. 2022 správní orgán 1. stupně konstatoval, že stěžovatelka ani na opakovanou výzvu nepředložila nabídku zájezdu. Proti příkazu podala stěžovatelka odpor, ve kterém tvrdila, že zasláný vzor smlouvy představoval nabídku zájezdu, jehož předložení správní orgán požadoval. V odvolání pak stěžovatelka výslovně uvedla, že „**vzor smlouvy je onou nabídkou reflektující konkrétní zadané požadavky zákazníka, na jejímž základě se zákazník teprve rozhoduje, zdali tuto nabídku akceptuje, zájezd objedná a bude tedy uzavřena smlouva o zájezdu.**“

[20] Jak vidno z výše popsaného průběhu věci, stěžovatelka a správní orgány se mýlí v chápání toho, co považují za nabídku zájezdu. Stěžovatelka tvrdí, že nabídku zájezdu představuje zasláný vzor smlouvy, správní orgán naopak poukazuje na to, že jde o ofertu. V projednávané věci je však podstatné, zda stěžovatelka svým jednáním porušila povinnost součinnosti.

[21] Správní orgány stěžovatelce vytýkají, že s nimi nespolupracovala a nezaslala jim **nabídku zájezdu**. Povinností kontrolované osoby (stěžovatelky) je v takovém případě požadované dokumenty poskytnout, nebo sdělit, že jimi nedisponuje. Stěžovatelka v projednávané věci doložila vzor smlouvy o zájezdu č. 01908711, o němž následně setrvala tvrdila (od námitek proti protokolu o kontrole), že je onou požadovanou nabídkou zájezdu. Správní orgány pak bez dalšího, vědomy si výše uvedeného, tvrzení stěžovatelky vypořádaly s tím, že dle jejich názoru se o nabídku zájezdu nejedná. Ještě před vydáním prvostupňového rozhodnutí tak byl správní orgán spraven o tom, že stěžovatelka považuje předložený vzor

pokračování

smlouvy za nabídku zájezdu. Její povinnost tak byla splněna v tom smyslu, že pak již bylo na správních orgánech posoudit splnění zákonných podmínek, pro něž dané řízení zahájily. Tedy, zda předložená nabídka zájezdu obsahuje všechny zákonné náležitosti, či naopak stěžovatelka předložila dokument, který tyto náležitosti nesplňuje, byť k tomu byla vyzvána. Měl-li žalovaný za to, že stěžovatelka *nabídkou zájezdu* disponuje, avšak se ji i přes výzvu zdráhá předložit, není to z jeho postupu patrné. Až v rozhodnutí o odvolání, na které však již stěžovatelka neměla možnost jakkoliv reagovat, neboť se jím řízení končí, žalovaná naznačuje, že za nabídku považovala tu, která byla učiněna prostřednictvím internetových stránek. Avšak i tento závěr je spíše domněnkou.

[22] Nastalé nedorozumění ohledně toho, k čemu správní orgány požadavkem uvedeným ve výzvách směřovaly, však nelze v tomto případě klást k tíži kontrolovaného subjektu. Pokud správní orgán 1. stupně i po předložení vzoru smlouvy, kterou stěžovatelka označila za požadovanou nabídku smlouvy, blíže nespecifikoval, že se nejedná o žádaný dokument a proč, nelze bez dalšího ukončit kontrolu s tím, že stěžovatelka nesplnila svou povinnost součinnosti. V souzené věci pak ani z ničeho nevyplývá, že by snad stěžovatelka záměrně *nabídku zájezdu* správním orgánům nepředložila, resp. že by snad nepředložila vše, čím k dané věci disponovala. Součinnost stěžovatelky se paradoxně promítla i do skutečnosti, že při zohlednění výše ukládané pokuty správní orgány přihlédly k jejímu kladnému přístupu k plnění povinnosti součinnosti.

[23] S ohledem na výše uvedené se Nejvyšší správní soud nezabýval již dalšími kasačními námitkami. Městský soud i žalovaná nesprávně posoudili otázku součinnosti stěžovatelky, jelikož nedostatečně zohlednili skutkové okolnosti dané věci. Závěr žalované, že ke stěžovatelkou předloženému vzoru smlouvy, který sama v rámci správního řízení označila za požadovanou *nabídku zájezdu*, správní orgány přistoupily tak, že tímto stěžovatelka nesplnila svou povinnost součinnosti, byl za nastalých skutkových okolností překvapivý. Pokud správní orgány po stěžovatelce požadovaly předložení jiného dokumentu, o kterém se domnívaly, že jej stěžovatelka má a nechce předložit, neměly žádný důvod to výslovně neuvést. Právní dispute o tom, co který z účastníků řízení považuje za nabídku a co za ofertu je již spíše věcným posouzením předložených dokumentů, nikoliv otázkou porušení součinnosti.

[24] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů zrušil nejenom rozsudek městského soudu dle § 110 odst. 1 s. ř. s., ale také rozhodnutí žalované a věc jí vrátil k dalšímu řízení dle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. V dalším řízení je žalovaná vázána výše vysloveným právním názorem [§ 78 odst. 5 ve spojení s § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.].

[25] Protože Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek městského soudu a zároveň zrušil i rozhodnutí žalované, rozhodl také o náhradě nákladů řízení (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.). Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, věta první s. ř. s. (ve spojení s § 120 s. ř. s.), podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalovaná ve věci úspěch neměla, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka měla v řízení o kasační stížnosti i v řízení o žalobě úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení o žalobě i o kasační stížnosti. Náklady řízení se sestávají ze

zaplacených soudních poplatků ve výši 8 000 Kč celkem (3 000 Kč za žalobu, 5 000 Kč za kasační stížnost). Dále se jedná o částku připadající na zastoupení stěžovatelky, a to jak v řízení před městským soudem, tak v řízení před Nejvyšším správním soudem. Pro určení výše nákladů spojených s tímto zastoupením se použije v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. vyhláška č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Zástupce stěžovatelky učinil ve věci čtyři úkony právní služby, kterými jsou převzetí a příprava zastoupení v řízení před městským soudem a v řízení před Nejvyšším správním soudem a písemné podání soudu ve věci samé, tj. žaloby, kasační stížnosti a repliky k vyjádření žalované [§ 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu]. Za každý úkon právní služby podle § 11 odst. 1 advokátního tarifu v dané věci náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d), ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), celkem tedy 13 600 Kč. Protože zmocněnec je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok o částku odpovídající dani ve výši 21 %, tj. o 2 856 Kč. Celkem tedy náklady řízení činí 24 456 Kč. Žalovaná je povinna zaplatit stěžovatelce tuto částku k rukám jejího advokáta Mgr. Michala Hanzlíka, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. srpna 2024

Lenka Krupičková
předsedkyně senátu